

rede til at forsvare mig, men jeg er, som sagt, gaaet ud fra, at et saadant Smædeskrift ikke vilde blive omtalt af den anstændige Presse. De, som angriber mig, gør det, fordi jeg har anbefalet en Person, som var uværdig, men dette vidste jeg ikke, før Manden selv havde afsløret sig som saadan. Det er imidlertid netop paa Grundlag af, at han har vist sig uværdig, at man tager ham til Indtægt og udnytter ham i brede Baner for at angribe mig, det er en fuldkommen Selvmodsigelse.

Lad os opstille to Tankeeksperimente, jeg tror, det vil bidrage til at klare Sagen. Hvis jeg havde givet Wulff denne Anbefaling, og han ikke havde misbrugt den, men Anbefalingen havde ført til, at man i Udenrigsministeriet havde taget hans Kvalifikationer under nøje Overvejelse og sammenlignet dem med andre Ansøgere, naar der var blevet en Stilling ledig, hvis man havde antaget ham, og han var blevet Oversætter eller havde faaet nogen Kontortjeneste et eller andet Sted ved et Konsulat i Udlandet, tror saa noget Medlem i denne Sal, tror nogen i det hele Land, som vil overveje Sagen, at der var kommet en Forespørgsel til mig her i Salen om, hvorfor jeg havde givet ham denne Anbefaling? Det vil ingen mene, saa havde Sagen været ganske ligetil, der gives Tusinder af Anbefalinger hver Dag, de fleste fører til ingenting, andre fører til, at man nøje overvejer Sagen, og Manden faar Pladsen. Det kan ogsaa vise sig, at en Mand har været uværdig, og saa kan han afskediges. Det var en ganske underordnet Stilling, jeg havde tænkt mig, og ingen vilde være faldet paa at rejse en offentlig Kampagne i den Anledning og at stille Forespørgsel til mig i denne Sag. Det andet Tankeeksperiment er dette: Hvis jeg ikke havde givet Anbefalingen, saa havde jeg efter min Mening ikke handlet som en Mand, der, hvad jeg altid har bestræbt mig for, søger at staa paa en gammel Medarbejders Side saa længe som muligt. Det er hændt mig nogle Gange i mit Liv, og der er dem ogsaa af mine nærmeste, som har ment, at jeg i visse Tilfælde har gjort det for længe. Jeg mener det ikke selv, der er noget for mig opværende i ikke til det sidste at ville hjælpe en Mand, en gammel Medarbejder — han havde været i Fængsel o. s. v. — saa længe der ikke vitterligt foreligger noget, som gør ham uværdig til en saadan Støtte. Hvis jeg ikke havde ladet mit gode Hjerte raade og givet ham en Anbefaling, men han alligevel, hvad han naturligt vilde have

gjort — det kan jeg nu se, og det kan enhver se, men det kunde man ikke se den 12. November —, havde udsendt sit Smædeskrift, hvad vilde saa være sket? Ifølge den Maade, hvorpaa man har taget Sagen i den paagældende Del af den danske Presse, føler jeg mig overbevist om, at den samme Del af Pressen vilde have været oversvømmet af Referater af denne Smudspejce, saa vilde man have taget denne Mand paa en anden Maade, saa vilde man have gjort ham til Martyr, saa havde han været en mangeaarig Medarbejder ved „Social-Demokraten“, som ikke havde kunnet holde det ud dér. Jeg erindrer en Medarbejder, en Mand, hvis Forlorenhed jeg efter kort Tids Forløb opdagede, han forlod os og gik til et andet Blad og skrev derefter, at han ikke længere kunde være ved „Social-Demokraten“, fordi han tog Skade paa sin Sjæl. Jeg har aldrig kendt en Mand saa forloren som den vedkommende. Enhver, som har en ledende Stilling paa en Arbejdsplads, og det gælder navnlig ved et Blad, maa finde sig i, at der hænder ham slikt. En af mine Venner har ringet mig op og sagt — og et konservativt Blad har skrevet det samme —, at det var en Kompliment til „Social-Demokraten“s Redaktion, at der ikke var mere at sige paa den, end hvad denne Pjece indeholdt, efter at den vedkommende Mand i over en halv Snes Aar havde været Medlem af „Social-Demokraten“s Redaktion, havde haft visse betydningsfulde Opgaver og havde levet i Redaktionen, hvor de 20—25 Mennesker, som findes der, taler om alt — det kan man sige sig selv —, ikke gør nogen Røverkule af deres Hjerte, og hvor der falder mange private, fortrolige, paradoksale Udtalelser. Denne Pjece indeholder, som „Politiken“ skrev forleden Dag, og hvad enhver kan se, der læser den igennem, kun forvirrede og taabelige Beskyldninger, selvmodsigende helt igennem, lige til at trevle op. Nej, hvis jeg ikke havde givet Anbefalingen, men denne Mand alligevel havde skrevet Pjecen — og det vilde han have gjort, det kan man nu se —, saa vilde man i en vis Del af Pressen, som vil mig til Livs personlig og politisk, have gjort ham til Martyr: Han gaar derfra, han kan ikke holde dem ud; saa havde denne Mand været en Hædersmand i den Presse, en Mand, hvis Vidnesbyrd var fældende for mig og for vort Blad. — Jeg beder ærede Medlemmer tænke hele dette Forhold igennem.

Hermed har jeg gjort Rede for Sagen. Et æret Medlem, der ikke tilhører mit Parti, men Venstres Parti, det